

Trpaslíci Ztracená rasa Tamrielu, svazek I Architektura a stavební styl

Calcelmo
Učenec markarthský

Pro začátek bych rád opravil jednu velmi častou mylnou domněnku. Správný pojem, odkazující na starověkou ztracenou rasu Tamrielu, je "trpal". Význam tohoto slova lze doslovně přeložit do obecné řeči jako "lid hlubin" a jeho použití bylo zhusta nahrazeno všudypřítomným označením "trpaslík." Chci poznamenat, že slovo "trpaslík" namísto přesnějšího jména používám kvůli svým čtenářům, o kterých lze s jistotou předpokládat, že nedisponují rozsahem vědomostí, jaký mně přineslo dvě stě let studia.

Po vyjasnění tohoto bodu můžeme začít naše pojednání o trpaslících a zaměřit se na nepopiratelné pozůstatky jejich civilizace: jejich stavební a umělecké výtvořiny. Oproti jiným, kontroverznějším odvětvím trpasličí vědy, jsou domněnky o stavbě jejich měst a památek založené na jasných faktech, díky přemíře vzorků, jež byly získány z rozvalin, zanechaných tímto národem. Mé vlastní rodné město, Markarth, je na jedné z takových rozvalin postaveno, a proto mohu z vlastní zkušenosti prohlásit, že všechny trpasličí výtvořiny sdílejí jisté společné znaky, kterých lze využít při rozpoznávání skutečných artefaktů a padělků a při vymezení systémů a metodik používaných jejich řemeslníky.

Především lze jistě říci, že trpasličí stavitelé upřednostňovali při budování kámen, což není žádným překvapením. Kromě některých výjimek je převážná většina trpasličí architektury vybudována pod zemí nebo zasazená do horských masivů. Je teoreticky možné, že trpasličí rasa nejprve na raném stupni vývoje ovládla kamenictví a zednářství a pozdější kovové části byly přidány k výrazně starším kamenným prvkům, až když se trpasličí naučili používat složitější nástroje. Bez ohledu na to je ale základ všech známých trpasličích rozvalin vytvořen z kamene a struktura trpasličí práce s kamenem se vyznačuje především ostrými úhly a silně matematickou povahou.

Jednoduchými počty lze dojít k závěru, že jsou stovky, ne-li tisíce, příkladů trpasličích budov přesně čtvercových tvarů a výrazně méně zakulaceného kamene a křivek, což nás vede k přesvědčení, že raní trpasličí upřednostňovali spíše styl založený na pevných, dobře spočítaných úhlech, než riskantnější oblouky a křivky, spoléhající na méně přesné výpočty. Na každý pád jsou ale výsledkem této relativně jednoduché kamenické tradice budovy, které jsou stejně pevné v základech nyní, jako byly před tisíci lety a v porovnání s nimiž se práce nejzručnějších mistrů současnosti zdá jako dětské hrady z písku.

Kovářství bylo, podle našich domněnek, nejčastějším způsobem výroby téměř všech trpasličích výtvořin. Z trpasličího řemeslnictví samozřejmě nelze vyloučit i materiály s menší trvanlivostí, jako je hlína, papír a sklo, ale podle všeobecné trpasličí oblíbenosti dlouhé životnosti oproti křehkosti, se dá předpokládat, že kov byl přinejmenším značně upřednostňován. A kov používaný ve všech doposud objevených trpasličích pozůstatcích je zcela typický pro jejich kulturu.

Žádná jiná rasa nikdy nedokázala zopakovat postup výroby trpasličího kovu, ať už byl jakýkoliv. Ačkoliv je snadno zaměnitelný za bronz a mnozí padělatelé trpasličích výrobků bronz používají, je to zcela nesporně naprosto odlišný druh kovu. Osobně jsem byl svědkem toho, jak se hutníci, ve snaze napodobit výlučné vlastnosti tohoto materiálu, pokoušeli smíchat různé druhy oceli a běžných i vzácných rud, ale jako jediná úspěšná metoda se doposud ukázalo roztavit zbytek z již stvořeného trpasličího kovu a tvořit z nich.